

ΤΑΧΥΜΕΤΡΟ ΚΟΥΡΟΥΝΑΙΩΝ ΤΡΟΤΟΥ

Αρ. Αδείας
01-1323

ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

«Ίδε ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου»
(Ἰωάν. α' 29)

● ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ●
Ἔργο ὁμωνύμου Συλλόγου
Χριστοκοπίδου 12, 105 54 - Ἀθήνα
www.ioannisvaptistis.gr

Τηλέφωνα:
2103212713 - 2103212107
e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

● ΕΤΟΣ 65ο - ΤΕΥΧΟΣ 729 ●
● ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2025 ●

● «Ίδε ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου» (Ἰωάν. α' 29) ●

Στή φάτνη τῶν ἀλόγων

Κύριος γεννήθηκε σ' ἓνα σταῦλο. Τό πρῶτο κρεββατάκι Του ἦταν τό παχύ, ὅπου ἔτρωγαν τά ζῶα. Κατά τὴν ἀρχαία παράδοσι ὁ σταῦλος αὐτός ἦταν σ' ἓνα σπήλαιο.

● Δέν ἦταν ἀραγε δυνατόν νά βρεθῆ καλύτερος τόπος, γιά νά γεννηθῆ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ; Ἀσφαλῶς αὐτό ἦταν δυνατόν στήν παντοδυναμία τοῦ Θεοῦ. Ἐπρεπε ὁμως ἀπό τὴν ἀρχή νά φανῆ τό μέγεθος τῆς συγκαταβάσεως καί τῆς ταπεινώσεως τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος, ὅπως λέει ὁ ἀπόστολος Παῦλος, «ἐν μορφῇ Θεοῦ ὑπάρχων... ἐκένωσεν ἑαυτὸν μορφὴν δούλου λαβῶν» (Φιλπ. β' 6-7) καί «δι' ἡμᾶς ἐπτώχευσε πλούσιος ὢν, ἵνα ἡμεῖς τῇ ἐκείνου πτωχείᾳ πλουτίσωμεν» (Β' Κορ. η' 9).

● Ὁ εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς ἀναφέρει καί τόν λόγο, γιά τόν ὁποῖο ὁ Ἰωσήφ καί ἡ Παρθένοσ εἶχαν καταφύγει στόν σταῦλο: «Διότι οὐκ ἦν αὐτοῖς τόπος ἐν τῷ καταλύματι» (Λουκ. β' 7). Ἡ ἀπογραφή εἶχε φέρει στή Βηθλεέμ πληθος ξενητεμένων παιδιῶν τῆς. Ὅλα τά οἰκήματα καί τά πανδοχεῖα εἶχαν καταληφθῆ. Μοναδικό κατάλυμα γι' αὐτούς βρέθηκε τό σπήλαιο - σταῦλος, ὅπου καί γεννήθηκε ὁ Σωτήρας.

● Ἄς σταθοῦμε στή λέξι, πού χρειάζεται ὀρθή ἐρμηνεία. Εἶναι ἡ λέξι «πρωτότοκος». Ὁ εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς λέει, ὅτι ἡ Παρθένοσ Μαριάμ γεννήσε «τόν υἱόν αὐτῆς τόν πρωτότοκον».

● Πρωτότοκος λέγεται ὁ πρῶτος πού γεννιέται, ἀσχέτως ἂν γεννηθοῦν καί ἄλλα παιδιὰ. Μερικές φορές μάλιστα ἡ λέξι «πρῶτος» σημαίνει μοναδικός.

● Εἶναι ὁμως καί μέ ἄλλη ἔννοια πρωτότοκος ὁ Κύριος. Μέ ἔννοια πνευματική. Ἐγίνε ἄνθρωπος ὁμοιος μέ ἐμᾶς, γιά νά μᾶς χάριση τὴν υἰοθεσία, γιά νά μᾶς κάνη υἱούς τοῦ Θεοῦ. Ἐκεῖνος εἶναι Υἱὸς Θεοῦ κατά φύσιν.

Ἐμεῖς εἴμαστε υἱοὶ Θεοῦ κατὰ χάριν. Εἴμαστε ἀδελφοὶ μεταξύ μας, ἀλλὰ καὶ τοῦ Χριστοῦ ἀδελφοί. Ἐκεῖνος εἶναι ὁ πρῶτος, ἐμεῖς οἱ ἐπόμενοι. Ὁ Παῦλος τὸν ἀποκαλεῖ «*πρωτότοκον ἐν πολλοῖς ἀδελφοῖς*» (Ρωμ. η' 29).

* * *

Ποιοὶ γιορτάζουν τὰ Χριστούγεννα; Οἱ *ταπεινές* ψυχές. Ὅποιος κοιτάζει ψηλά, βλέπει τὴν ὑπερηφάνεια. Ὅποιος σκύβει χαμηλά, βλέπει τὸν Ὑψηλὸ Θεό, πού ἔγινε γιὰ μᾶς ἄνθρωπος.

● 1. *Ποῦ εἶσαι*, Χριστέ;

Στὴ φάτνη τῆς Βηθλεέμ, πού λέγεται ταπεινῶσις. Σὺ, ὁ μονογενὴς Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ἔγινες ἄνθρωπος ταπεινός, γιὰ νὰ μπορέσω ἐγώ, ὁ εὐτελής ἄνθρωπος νὰ γίνω θεός! «*Ἄνθρωπος γίνεται Θεός, ἵνα Θεόν τὸν Ἀδάμ ἀπεργάσθαι*» (δοξαστικό τοῦ Εὐαγγελισμοῦ). Ὁ Χριστός εἶναι ὁ Ταπεινός. Ὁ Ταπεινούμενος. Ὁ Ταπεινωθεὶς. Ποτέ ὁμως δέν ἔγινε ὁ ταπεινωμένος. Μόνος σκύβει καὶ κατεβαίνει. Ἡ ἀμαρτία ποτέ δέν τὸν ταπεινώνει καὶ δέν τὸν κατεβάζει.

● 2. *Ἀπό ποιὸν γεννήθηκες*, Κύριε;

Ἀπό μία ταπεινὴ Κόρη. Ἡ Παρθένος Μαρία πίστευε στὴν ἀναξιότητά της. «*Ἐπέβλεψεν ὁ Θεός ἐπὶ τὴν ταπεινωσιν τῆς δούλης αὐτοῦ*» (Λουκ. α' 48). Τί εἶμαι ἐγώ! Ἐνα τίποτε. Ἐνα μηδέν. Τό μηδέν (0) ὁμως ὅταν τό πάρη ἡ ταπεινωσις, βάζει ἓνα Υ (ὑψηλον), καὶ τό κάνει Οὐρανό. Καὶ τό μηδέν μέ τὴν ταπεινωσι γίνεται Ω καὶ γίνεται Ὁραία. Ἡ μικρὴ Μαρία δέχτηκε τὸν *Οὐράνιο* καὶ ἡ ἴδια ἔγινε Ὁραία.

● 3. *Ποῦ γεννήθηκες*, Χριστέ;

Μέσα στὴν ταπεινὴ φάτνη. «*Καὶ ἀνέκλινεν αὐτόν ἐν τῇ φάτνῃ, διότι οὐκ ἦν αὐτοῖς τόπος ἐν τῷ καταλύματι*» (Λουκ. β' 7). Φάτνη! Ἡ ἀντίθεσις τῆς

ὑπερηφάνειας. «*Τί γάρ εὐτελέστερον σπηλαίου; Τί δέ ταπεινότερον σπαργάνων; Ἐν οἷς διέλαμψεν ὁ τῆς Θεότητός σου πλοῦτος, Κύριε· Δόξα σοι*» (ὑπακοή Χριστουγέννων).

● Καταδέχτηκε νὰ γεννηθῆ σ' ἓνα σταῦλο. Σταῦλος καὶ Σταυρός, τὰ δύο ξενοδοχεῖα Του ἐπὶ τῆς γῆς. Σπήλαιο καὶ σπάργανα. Οἱ ταπεινώσεις τοῦ Χριστοῦ. Περιτυλίχτηκε σπάργανα, γιὰ νὰ δείξη, ὅτι εἶναι ὁ περιβαλλόμενος ὅλη τὴν ἀνθρώπινη φύσι.

● 4. *Πῶς γεννήθηκες*, Χριστέ;

Ὡς βρέφος. Ὁ Τέλειος Θεός γίνεται τέλειος ἄνθρωπος. Ἐδωσε σημεῖο παρουσίας μέ τὴν *βρεφοποίησί* Του. Τό εἶπε ὁ ἄγγελος στοὺς βοσκούς: «*Εὐρήσετε βρέφος ἐσπαργανωμένον, κείμενον ἐν τῇ φάτνῃ*» (Λουκ. β' 12). Ὁ ἰσχυρός Θεός ἐφάνη βρέφος μικρό. Στὰ βρέφη κρύβεται τό μέλλον τοῦ κόσμου. Στό βρέφος τῆς Βηθλεέμ ἀποκαλύπτεται ὁ Παντοδύναμος ὄλων τῶν αἰώνων.

● 5. *Τί θέλω ἀπό τὰ Χριστούγεννα*, Χριστέ; Τὴν ἡμέρα τῆς Γιορτῆς Σου, νὰ σκύψω νὰ Σέ προσκυνήσω, ν' ἀσπαστῶ τὰ θεῖα Σου σπάργανα. Καὶ θέλω καὶ κάτι ἀκόμα, νὰ μέ ντύσης μέ τὰ σπάργανα τῆς ταπεινώσεως. Νὰ σκύβω καὶ νὰ θάβω τὸν ἐγωισμό. Νὰ σκύβω καὶ νὰ προσκυνῶ τὴν γέννησί Σου. Νὰ σκύβω ὑποχωρώντας στοὺς ἄλλους. Νὰ σκύβω καὶ νὰ διακονῶ.

● Ἐσύ, Χριστέ, μάθε μας τὴν ταπεινοφροσύνη. Ἐσύ πού ἐκλινες οὐρανοὺς καὶ κατέβης. Ἐσύ πού ἤρθες νὰ διακονήσης. Ἐσύ πού τυλίχτηκες στὰ σπάργανα τῆς ἀνθρώπινης φύσεως. Ἐσύ πού ἐκρυσες τὴ Θεότητά Σου μέσα στὴ μορφή τοῦ δούλου. Ἐσύ ὁ *Πρᾶος* καὶ *Ταπεινός* τῆ καρδία (Ματθ. ια' 29).

Ἄρχιμ. Δανιήλ Γ. Ἀεράκης

Υάχνω νά βρω τά Χριστούγεννα

Τελευταίος στή λίστα άναμονής

Ψάχνω νά βρω τά Χριστούγεννα! Έτσι έγραψε άρθρογράφος ήμερήσιας έφημερίδας... Οί μάγοι ήσαν σίγουροι, πώς γεννήθηκε ο Χριστός. Άπλως έρευνούσαν για τόν τόπο τής γεννήσεως. «Ποῦ ὁ Χριστός γεννᾶται;» (Ματθ. β' 2). Έμείς ψάχνουμε νά βρούμε, άν υπάρχουν Χριστούγεννα τοῦ Χριστοῦ! Υπάρχουν, λοιπόν, καί Χριστούγεννα χωρίς Χριστό;

- Αὐτονόητο δέν εἶναι, ὅτι τά Χριστούγεννα άναφέρονται στόν Χριστό;

- Αὐτονόητο εἶναι τό σήμα τής αγάπης τοῦ Θεοῦ, πού έγινε άνθρωπος. Δέν εἶναι δυστυχῶς αὐτονόητο, τό ὅτι ἐμεῖς ἔχουμε πιάσει αὐτό τό σήμα, τό ὅτι εἶδαμε τό σχήμα, πού ἔλαβε ὁ ἀσχημάτιστος Θεός.

Γιά ποιά, λοιπόν, Χριστούγεννα μιλάει ὁ κόσμος.

Στό σκηνικό τῶν Χριστουγέννων δέν υπάρχει μόνο τό ἅγιο πρόσωπο τοῦ θείου Βρέφους. Υπάρχουν καί τά ἄγρια πρόσωπα τῶν ἀρχιερέων, τῶν γραμματέων, τοῦ Ἡρώδη, τοῦ ταραγμένου λαοῦ.

Όπως για τότε μπορούμε νά ποῦμε, ὅτι ἔχουμε τά Χριστούγεννα τοῦ θηριώδη Ἡρώδη, τά Χριστούγεννα τῶν κακίστων ἀρχόντων, τά Χριστούγεννα τῶν φρικτά συμφεροντολόγων, τά Χριστούγεννα τοῦ δόλου, τά Χριστούγεννα τοῦ αἵματος, τό ἴδιο καί σήμερα!

- Ἔχουμε τά Χριστούγεννα τοῦ κατανάλωτῆ. Για ψώνια μόνο μιλάνε οἱ πολλοί. Για δῶρα. Οἱ διαφημιστές προβάλλουν ὄχι τά Χριστούγεννα τοῦ Χριστοῦ, ἀλλά τήν ποικίλη ἀγορά.

- Ἔχουμε τά Χριστούγεννα τοῦ χρηματιστῆ. Ἡ προσδοκία του δέν εἶναι στό πῶς κατέβηκε ὁ Θεός ἀνεβάζοντας στά ὕψη τό δείκτη τής αγάπης του, ἀλλά στό πῶς θ' ἀνεβῆ ὁ δείκτης στό χρηματιστήριο.

- Ἔχουμε τά Χριστούγεννα τοῦ φαγοπότη. Τί κι άν καθημερινά πεθαίνουν 27.000 παιδάκια στόν κόσμο ἀπό ἀσιτία καί παιδικές ἀσθένειες; Τά κοκκαλιάρικα κορμάκια τῶν παιδιῶν δέν κόβουν τή δική μας ὄρεξι, νά καλοφᾶμε καί νά καλοπιοῦμε τά Χριστούγεννα!

- Ἔχουμε τά Χριστούγεννα τῶν ἀρχόντων, πού σάν τόν Ἡρώδη για ἓνα μόνο νοιάζονται: Για τήν ἐξουσία. Ὁ Ἡρώδης ταραχτήκε, δέν χάρηκε. Ἡ ἀγωνία τῶν πολιτικῶν εἶναι νά μή χάσουν τίς ἐκλογές! Τίποτε ἄλλο...

- Ἔχουμε τά Χριστούγεννα τῶν ἐμεταλλευτῶν καί δουλεμπόρων. Δέν θέλουν τό Χριστό, γιατί δέν θάχουν σκλάβους νά τοῦς ἐκμεταλλεύονται.

- Ἔχουμε τά Χριστούγεννα τῶν παιδοκτόνων. Καί τήν παραμονή ἀκόμα τῶν Χριστουγέννων θά θανατωθοῦν στήν Ἑλλάδα ἑκατοντάδες βρέφη μέ τίς ἐκτρώσεις! Θά πλύνουν, λοιπόν, τά αἱματοβαμμένα χέρια τους οἱ Ἕλληνες καί θά καθίσουν στό Χριστουγεν-

νιάτικο τραπέζι! Ποιοί; Οί σφαγείς του Χριστού! 'Ο 'Ηρώδης θά ύψώση τό ποτήρι καί θά τούς εὐχηθῆ: «Ἄντε! Στήν υἰγιάν σας! Καί του χρόνου περισσότερα βρέφη στό σφαγεῖο...»!

• Ἔχουμε τά Χριστούγεννα του φυσιολάτρη. Σέ κάποιο χιονοδρομικό κέντρο θ' ἀναζητήση λατρευτικά τή χαρά.

• Ἔχουμε τά Χριστούγεννα του χρηματολάτρη. Τά μάτια του δέν εἶναι θαμπωμένα ἀπό τόν πλοῦτο τῆς Θεότητος, πού κρύβεται στό πρόσωπο του μικροῦ Χριστοῦ, ἀλλ' ἀπό τό χρυσάφι πού προσφέρουν οἱ μάγοι. Νά γινόταν δικό του!...

Χριστούγεννα πιστῶν

Χριστούγεννα!

'Ο Χριστός περιμένει τελευταῖος στή λίστα τῆς ἀναμονῆς. Πότε θά ἔλθῃ ἄραγε ἡ σειρά Του, νά γιορτάση κι Ἐκεῖνος; Τά δικά Του Χριστούγεννα εἶναι:

• Τά Χριστούγεννα τῆς φάτνης, τῆς ἀπλότητας.

• Τά Χριστούγεννα του σπηλαίου, του θείου μυστηρίου.

• Τά Χριστούγεννα τῶν βοσκῶν, τῆς πίστεως στήν ἀποκάλυψη του οὐρανοῦ.

• Τά Χριστούγεννα τῶν ἀγγέλων, του ὕμνου καί τῆς χαρᾶς.

• Τά Χριστούγεννα τῶν μάγων, τῆς προσκυνήσεως καί τῆς προσφορᾶς.

• Τά Χριστούγεννα του βρέφους, ἡ χαρά τῶν παιδιῶν.

• Τά Χριστούγεννα του Ἰωσήφ καί τῆς Μαρίας, τῆς ἀγίας οἰκογενείας.

Εἶναι τά Χριστούγεννα τῶν ἁγίων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας. Ἄν δέν εἶχε γεννηθῆ ὁ Χριστός, ὁ ἄνθρωπος θά παρέμενε σκλάβος του φόβου, τῆς ἀμαρ-

τίας, του θανάτου. Θά ἦταν ὁ ἀλύτρωτος. Κατά τούς Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας τά Χριστούγεννα εἶναι τά πέντα Ἄλφα. Εἶναι τά πέντε Ἄν, πού ἦσαν ἀθικτα καί ἀλλοιωθήκαν, γιά νά προσαρμοσθῆ ὁ Θεός μέ τόν ἄνθρωπο· γιά νά ἐνωθῆ ὁ Θεός μέ τόν ἄνθρωπο.

'Ο Χριστός εἶναι τά πέντε Ἄν, πού τά ἀπέβαλε, χωρίς νά τά... ἀποβάλῃ! Ἔγινε ὅ,τι δέν ἦταν, χωρίς νά πάψῃ νά εἶναι ἐκεῖνο, πού ἦταν. Ἦταν:

• Ἀναλλοίωτος.

• Ἄναρχος.

• Ἄναφής.

• Ἄναμάρτητος.

• Ἀναίτιος.

Οἱ ἄνθρωποι ζητοῦσαν:

• Ἀφή. Νά πιάσουν τόν Θεό, πού ὅμως εἶναι Ἄναφής, ἄπιαστος, ἀσύλληπτος.

• Ζητοῦσαν τήν ἀρχή του παντός, τήν ἀρχή του κόσμου, τήν ἀρχή τῆς σωτηρίας, τήν ἀρχή τῆς νέας ζωῆς. Τά ζητοῦσαν ἀπό τόν Θεό, πού εἶναι Ἄναρχος.

• Ζητοῦσαν τήν λύτρωσι ἀπό τήν ἀμαρτία, ἀλλά δέν συναντοῦσαν τόν Ἄναμάρτητο, πού εἶναι μόνο ὁ Θεός.

• Ζητοῦσαν τήν αἰτία του κακοῦ. Ἦ, μᾶλλον, ζητοῦσαν κάποιον αἴτιο, νά πληρώσῃ γιά τούς ὑπαίτιους. Καί αὐτός δέν μπορούσε νά εἶναι ἄλλος ἀπό τόν Ἀναίτιο, τόν Ἀθῶο, τόν Ἄμωμο Χριστό.

• Ἀλλαγῆ. Δέν τήν εὗρισκαν στή γῆ. Γι' αὐτό ἦλθε ἀπό τόν οὐρανό ὁ Ἀναλλοίωτος.

Ἀναλλοίωτος

'Ο Χριστός εἶναι ὁ Ἀναλλοίωτος Θεός. 'Ο αὐτός πάντοτε (Ἑβρ. γ' 8).

Τό ἀναλλοίωτο «τό τῆς Θεότητος» περιγράφει ὁ ἀπόστολος Παῦλος στήν ἀρχή τῆς πρὸς Ἑβραίους Ἐπιστολῆς.

«Πάντες ὡς ἰμάτιον παλαιωθήσονται, καὶ ὡσεὶ περιβόλαιον ἐλίξεις αὐτούς, καὶ ἀλλαγῆσονται· σύ δὲ ὁ αὐτός εἶ» (ἀ΄ 11).

- Ἀναλλοίωτος! Καὶ ὅμως θέλησε ν' ἀλλοιωθῆ, χωρὶς ν' ἀλλοιωθῆ! Φανερώθηκε μέ δούλου μορφῆ. Λέει σχετικά ὁ Μέγας Ἀθανάσιος: «Εἰκότως ἔλαβε σῶμα θνητόν, ἵνα καὶ ὁ θάνατος ἐν αὐτῷ λοιπὸν ἐξαφανισθῆναι δυνηθῆ, καὶ οἱ κατ' εἰκόνα πάλιν ἀνακαινισθῶσιν ἄνθρωποι» (Ε.Π.Ε. 1,260). Μετὰ φρασῖς: Εὐλόγως ἔλαβε θνητό σῶμα, γὰρ νὰ εἶναι δυνατὸ καὶ ὁ θάνατος νὰ ἐξαφανισθῆ σ' Αὐτόν, καὶ οἱ κατ' εἰκόνα ἄνθρωποι ν' ἀνακαινισθοῦν πάλι.

Ἀναλλοίωτος ἔμεινε ὁ Χριστός καὶ ὅταν ἔγινε ἄνθρωπος.

Ὁ ἥλιος ἀγγίζει τὴ λάσπη, ἀλλὰ παραμένει ἀναλλοίωτος. Ὁ Χριστός, ὁ ἥλιος τῆς δικαιοσύνης, ἀγγίζει τοὺς ἀνθρώπους, ἀλλὰ παραμένει στοὺς αἰῶνες ἀναλλοίωτος. Γι' αὐτὸ καὶ εἶναι ἡ μεγάλη ἀλλαγὴ καὶ ἀλλοίωσις.

Ἀλλάζει ὁποῖος παληώνει ἢ βελτιώνεται ἢ ἀνανεώνεται. Ὁ Χριστός εἶναι ὁ Τέλειος. Εἶναι ἡ σταθερὴ συντεταγμένη ὄλων τῶν αἰώνων.

- Ἐμεῖς ἀλλάζουμε. Ὁ χρόνος μᾶς ἀλλάζει. Καὶ ἡ ἁμαρτία μᾶς ἀλλάζει. Καὶ ὁ κόσμος μᾶς ἀλλάζει. Ὁ Χριστός δὲν εἶναι ἀπλῶς ὁ ἴδιος ἀναλλοίωτος, ἀλλὰ κάνει τὴ μεγάλη μεταβολὴ στοὺς πιστοὺς. Ἀλλάζει καρδιές. Ἀλλάζει τὴ ζωὴ. Συνεχῶς ἀνακαινίζει. Καὶ θὰ ἔλθῃ ἡ ἡμέρα, πού θὰ καταστήσῃ τοὺς πιστοὺς ἀναλλοίωτους, στὴν ἀτρεπτὴ βασιλεία Του.

Ἀναφής

Οἱ ἀρχαῖοι ἔφαχναν μέσα στό σκοτάδι τῆς ἀγνοίας νὰ βροῦν ψηλαφητὰ τὸν Θεό (Πράξ. ιζ' 27). Καὶ ὁ Θεός

ἐφανίστηκε «αὐτεπάγγελτος». Καὶ προκάλεσε ὁ ἴδιος ψηλάφησι.

- Τό μυστήριον τῶν Χριστουγέννων προσεγγίζεται μέ τὴν ἀφή τῆς πίστεως.

- Σέ θέα τοῦ ἀπροσίτου Θεοῦ προσκαλεῖ τοὺς βοσκούς ὁ ἄγγελος τῆς Βηθλεέμ: «Εὐρήσετε βρέφος ἐσπαργανωμένον κείμενον ἐν τῇ φάτνῃ» (Λουκ. β' 12).

- Πιάνουμε τὰ ἄπιαστα! Αὐτὸ εἶναι τὰ Χριστούγεννα. «Ράκει, καθάπερ βροτός, σπαργανοῦται ὁ τῆ οὐσία ἀναφής» (Δοξαστικὸ θ' ὠρας παραμονῆς Χριστουγέννων).

- Σέ ψηλάφησι τῶν τύπων τῶν ἡλῶν προκαλεῖ μετὰ τὴν Ἀνάστασι: «Ψηλάφησατέ με καὶ εἶδετε» (Λουκ. κδ' 39).

- Ὁ Ἀναφής ψηλαφᾶται. Ὁ Χριστός δὲν φοβᾶται τὴν ἔρευνα. Τὸν καλλιτέχνη, πού διακοσμεῖ ἕνα χῶρο, παντοῦ τὸν βλέπεις. Καὶ τὸν Χριστό παντοῦ τὸν ἀτενίζεις. Αὐτός διακόσμησε τὸν κόσμον μέ τὰ ἄστρα. Στόλισε τὴ γῆ μέ τὰ λουλούδια τῆς ἀγάπης Του.

Δέν φταίει Ἐκεῖνος, πού δὲν ἀπλώνουμε τὸ χέρι μας στά λουλούδια τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ (Μ. Ἀθανάσιος. Ε.Π.Ε. 1,270), ἀλλὰ τὰ ἀπλώνουμε στά ἀγκάθια τοῦ κόσμου.

Ἀναίτιος

Οἱ ἄνθρωποι ἡμασταν αἵτιοι τῶν κακῶν. Ἀλλ' ὁ Ἀναίτιος Θεός βρῆκε αἰτία νὰ ἐνωθῆ μαζί μας. Αἰτία ἡ Ἀγάπη Του. Ἀφορμὴ ἡ εὐδοκία τοῦ Πατέρα. Κατάλληλος καιρός «ἡ προθεσμία τοῦ Πατρός» (Γαλ. δ' 2).

- Ἀναίτια τὸν κυνήγησε ὁ Ἡρώδης, ὅπως ἀναίτια εἶναι τὰ βρέφη, πού ὁ ὑπαίτιος κόσμος σκοτώνει ἐν ψυχρῷ.

- Ἀναίτια τὸν κυνήγησαν οἱ Ἰουδαῖοι. Ἀκόμα καὶ ὁ Πιλάτος βεβαίωσε: «Οὐδεμίαν ἐν αὐτῷ αἰτίαν εὐρίσκω»

(Ίωάν. ιη΄ 38). Καί ὁμως ὁ Ἀναίτιος παίρνει τίς ἁμαρτίες μας πάνω Του ὡς Ἵπαίτιος. Αἰτία; Ἡ φιλανθρωπία Του.

Ἀναμάρτητος

Τό Βρέφος τῆς Βηθλεέμ εἶναι ὅμοιο ἐξωτερικά μέ τά λοιπά βρέφη τοῦ κόσμου. Ἄν περνοῦσε ἀπό γενικές ἐξετάσεις, θά διαπιστωνόταν ἡ ἴδια μέ ὅλα τά βρέφη κατάστασις, στό αἷμα, στά κύτταρα, στίς φλέβες, στήν καρδιά.

Ἄλλ' ὑπάρχει μία ἐξέτασις, πού τήν κάνει τό διαγνωστικό κέντρο τοῦ Οὐρανοῦ. Καί διαπιστώνει σέ ὅλα τά βρέφη τό στίγμα τῆς ἁμαρτίας.

Στό Βρέφος τῆς Βηθλεέμ δέν ὑπάρχει αὐτό τό στίγμα.

- Εἶναι ὁ Υἱός τῆς Παρθένου.
- Ὁ Ἀναμάρτητος Υἱός τοῦ Θεοῦ, πού ἔγινε καί Υἱός τοῦ ἀνθρώπου.
- Οὐτε ἔχνος τοῦ μικροβίου τῆς ἁμαρτίας δέν μποροῦσε νά μεταδοθῆ στό Βρέφος, πού ὀνομάζεται Ἰησοῦς.

Ἡ ἀλογία! Ὁ Λόγος

Θαυμάζουμε τά πέντε Ἴαφα τοῦ Χριστοῦ. Εἶναι ὁ Ἀναλλοίωτος, ὁ Ἀναφής, ὁ Ἄναρχος, ὁ Ἀναίτιος, ὁ Ἀναμάρτητος.

● Ἐνα Ἴαφα δικό μας θυμίζει ἡ Γέννησις στή φάτην. Εἶναι ἡ Ἀλογία.

— Γεννήθηκες, Κύριε, ἀνάμεσα στά ἄλογα, Ἐσύ, πού εἶσαι ὁ Θεός Λόγος.

— Γεννήθηκες ἀνάμεσα στά ἄλογα ζῶα, γιατί ἐμεῖς εἴχαμε καταστήσει ἄλογοι.

— Προτίμησες τή συντροφιά τῶν ἀλόγων ζῶων, γιατί εἴχαμε καταστήσει χειρότεροι ἀπό τά ἄλογα ζῶα (Β΄ Πέτρ. β΄ 12-22).

— Γεννήθηκες ἀνάμεσα στά ἄλογα

ζῶα, γιατί ἡ ἀλογία τῆς φύσεως ἦταν πιο ἰσορροπημένη ἀπό τά λογικά ὄντα, τούς ἀνθρώπους.

— Γεννήθηκες ἀνάμεσα στά ἄλογα ζῶα, εὐλόγως. Για νά μᾶς πάρης ἀπό τό παράλογο τῆς ἁμαρτίας καί νά μᾶς ὀδηγήσης στή λογική τῆς ἀρετῆς καί νά μᾶς ἀνυψώσης στό ὑπέρολογο τῆς ἀγιότητος.

● Ἐμεῖς, Κύριε, ἐπιστρέψαμε σέ χειρότερη ἀλογία Δέν σκεπτόμαστε λογικά. Δέν ἐνεργοῦμε φυσικά. Δέν λειτουργοῦμε ἀνθρώπινα.

Χάρισέ μας τή χάρι τῆς φάτην, τήν ὁμορφιά τῆς ἀπλότητος, τόν πλοῦτο τῆς πίστεως. Κάνε μας ἀνθρώπους, Σύ, ὁ **ΘΕΑΝΘΡΩΠΟΣ**.

Πρωτ. Χριστόδουλος Φεργαδιώτης ὁ ἐραστής τοῦ κηρύγματος

● Γεννήθηκε στή Σάμο τό 1949. Σπούδασε σέ Ἐκκλησιαστικές Σχολές. Διάκονος ὑπηρέτησε στόν Μητροπολιτικό Ναό Ἀθηνῶν. Πρεσβύτερος ἐργάστηκε μέ πρωτοφανῆ ζήλο στόν ἱ. Ναό Ἁγίας Τριάδος Ἀμπελοκλήπων.

● Τό περιοδικό μας ἔχει ἰδιαίτερο σεβασμό στόν ἀεικίνητο π. Χριστόδουλο. Πάνω ἀπό τριάντα χρόνια μέ σεβασμό καί θεολογική προσοχή παρακολουθοῦσε τό κήρυγμα τῆς αἰθούσης Χριστοκοπίδου 12.

● Πολλές δεκαετίες σήκωσε πίν ποικίλη διακονία στό ναό του μόνος. Καί ὄχι μόνο. Ἐτρεχε στά πλησιέστερα νοσοκομεῖα νά προσφέρῃ τήν ἀγάπη του στούς ἀσθενεῖς (ἐξομολόγησι καί θεία Κοινωνία).

● Ταλαντοῦχος κληρικός. Ἐψαλλε κατανυκτικά, ἀλλά καί ζωγράφιζε ὄραϊες εἰκόνες. Ἡ καλή του πρεσβυτέρα δέν τόν ἄφησε καθόλου. Στεκόταν πάντα δίπλα του.

● Ἀξιόθηκε νά προσφέρῃ καί τόν υἱό του Κωνσταντῖνο στήν Ἐκκλησία. Ἐπηρετεῖ ὡς πρεσβύτερος στόν ἱ. Ν. Ζωοδ. Πηγῆς ὁδ. Ἀκαδημίας. Ἀδελφέ π. Χριστόδουλε, ἰκέτευε γιά τά πλήθη τοῦ Ναοῦ σου καί γιά τούς φίλους σου τοῦ «Βαπτιστοῦ». **π. Δ.Γ.Α.**

Ὁ περίφημος ἐπίσκοπος

Ἡ ἐνθρόνισίς του

τοῦ ἀρχιμ. Θεοδοσίου Μαρτζούκου

...Τό βράδυ τῆς ἐνθρονίσεώς του διοργανώνεται δεξίωση, γιά νά γιορτάσουν τήν ἐνθρόνιση τοῦ Ἰωάννου (νέου ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως). Ἄλλ' ὅταν βλέπει τούς ὑπηρέτες τοῦ Θεοῦ νά ρίχνονται πάνω στό κρέας καί τό κρασί, ὁ Ἰωάννης (ὁ Χρυσόστομος) νιώθει ναυτία. Χωρίς νά πει λέξη, ἀποσύρεται στό δωμάτιό του. Ἀλλά καί ἐκεῖ, τό σκαλιστό ξύλινο κρεβάτι καί τά μεταξωτά σεντόνια τόν ἀηδιάζουν.

Βγάζοντας τά σανδάλιά του, ὁ νέος πατριάρχης γονατίζει μπροστά στό παράθυρο γιά νά δεῖ τόν ἑναστρο οὐρανό, τή μόνη λαμπρότητα πού μπορεῖ νά τόν ἠρεμήσει.

«Κύριε, συγχώρεσε τά πρόβατά μου, πού παρασύρονται ἀπό τούς πειρασμούς αὐτοῦ τοῦ κόσμου. Ἀφοῦ μέ ἔκανες ποιμένα τους, φώτισε με στήν πορεία μου, ὥστε νά μπορέσω νά τά ἐπιναφέρω σέ Σένα».

Ἐπαναλαμβάνει τό αἶτημά του ξανά καί ξανά, μέχρι πού μερικά χτυπήματα στήν πόρτα τόν ἀποσποῦν ἀπό τήν προσευχή του. Οἱ πρῶτες ἀκτίνες τοῦ ἡλίου δέν θά ἀργήσουν νά ἐμφανιστοῦν. Ἕνας ὑπῆρτης του φέρνει ἕνα ὑπέροχο χιτῶνα καί κοσμήματα, ἀλλ' ὁ Ἰωάννης ἀρνεῖται.

«Κανένα ροῦχο δέν θά μπορούσε νά κρύψει τίς ἁμαρτίες μου στό μάτια τοῦ Θεοῦ», δηλώνει. *Καί ἄν ἡ ψυχὴ μου εἶναι ἄξια καί ἀγνή, οὔτε ὅλα τά πλούτη τοῦ αυτοκράτορα δέν θά ἐξισωθοῦν μέ τή λαμπρότητά της. Πούλησέ τα καλύτερα καί δώσε τά χρήματα στούς φτωχοῦς».*

Ὁ ἀρχιεπίσκοπος δέν σταματᾷ μπροστά στό ἐκπληκτο βλέμμα τοῦ ὑπηρέτη καί βιάζεται νά πάει στήν Ἐκκλησία. Μετά τή λειτουργία, ἀποπέμπει τούς ἐπισκόπους πού περιμένουν ἀκρόαση καί καλεῖ τούς διαχειριστές καί τούς συμβούλους. Διατάζει νά ἀφαιρεθοῦν καί νά πωληθοῦν ὅλα τά

ἀντικείμενα ἀξίας τοῦ παλατιοῦ, ἀπό τά χάλκινα ἀγγεῖα μέχρι τό ξυλόγλυπτο κρεβάτι του. Τά χρήματα θά δοθοῦν στούς φτωχοῦς καί στά νοσοκομεῖα.

«Πῶς μπορῶ νά τρώω καί νά ζῶ σάν τέσσερις βασιλιάδες, ἐνῶ μερικά ἀπό τά πρόβατά μου κοιμοῦνται στό δρόμο, κατάχαμα, καί ἔχουν μόνο μουχλιασμένο ψωμί γιά νά χορτάσουν;».

—Μά, κύριε, μερικοί ἀπό αὐτούς τούς θησαυρούς μᾶς ἔχουν δοθεῖ ἀπό τόν ἴδιο τόν αυτοκράτορα... διαμαρτύρονται.

—Τά ἀγαθὰ τῆς Ἐκκλησίας ὑπάρχουν γιά νά ὑπηρετοῦν τούς φτωχότερους καί ὄχι τό ἀντίστροφο. Τό σύνολο αὐτῶν τῶν ἀγαθῶν δέν ἀξίζει οὔτε μία ψυχὴ. Ὅπως ὁ αυτοκράτορας ἔχει καθῆκον νά φροντίζει τόν λαό του, ἔτσι καί ἐγώ ἔχω καθῆκον νά φροντίζω τίς ψυχές πού μοῦ ἔχουν ἀνατεθεῖ, ἀπαντᾷ ὁ ἅγιος ποιμένας.

Δέν θά ὑπάρχει πλέον συσσώρευση θησαυρῶν. Δέν θά ὑπάρχουν πλέον γεύματα. Οἱ περιπλανώμενοι μοναχοί, πού ἤλιπζαν σέ εὐνοια τριγυρίζοντας γύρω ἀπό τό ἐπισκοπικό παλάτι, θά γυρίσουν στό μοναστήρια τους.

Βλέποντας τά ἀγανακτισμένα βλέμματα τῶν γύρω του, ὁ Ἰωάννης γνωρίζει καλά ὅτι αὐτή ἡ ἐπίθεση κατά τῆς διαφθορᾶς, δέν θά ἀρέσει σέ ὅλους καί ὅτι ὁ ἀγώνας θά εἶναι σκληρός. Ἀλλά αὐτή εἶναι ἡ ἀποστολή πού τοῦ ἔχει ἀναθέσει ὁ Θεός. Δέν θά φοβηθεῖ, ἀφοῦ ὁ Θεός εἶναι στό πλευρό του.

Ἐξοργισμένη ἀπό τίς μεταρρυθμίσεις τοῦ Χρυσοστόμου ἡ πολιτικὴ ἐξουσία τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἐξορίζει τόν ἅγιο Πατριάρχη, πού ὑπέκλυσε στίς κακουχίες στό δρόμο γιά τήν ἐξορία τό 407 μ.Χ.

Ἄς εὐχηθοῦμε καί οἱ σημερινοὶ κληρικοί νά πορευθοῦμε τήν ὁδὸ τῆς τήρησης τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ. Ἀμήν.

ΠΡΟΣΧΩΜΕΝ

Ἄξιοι καὶ ἀνάξιοι

Τό μυστικό για νά ζοῦμε τήν κοινωνία τοῦ Χριστοῦ στό μυστήριο τῆς θείας Κοινωνίας, βρίσκεται στή δική μας προαίρεσι. • *Πρῶτον*, νά πιστεύουμε, ὅτι χωρίς τή συνεχῆ θεία Κοινωνία, δέν μπορούμε νά ζοῦμε πνευματικά. • *Δεύτερον*, νά λαχταροῦμε τή συχνή θεία Κοινωνία, ὅπως οἱ πρῶτοι χριστιανοί, πού ἦσαν «προσκαρτεροῦντες» (Πράξ. β' 42). • *Τρίτον*, νά ἐτοιμαζώμαστε γιά τήν ὑποδοχή τοῦ Κυρίου, γιά τή θεία Κοινωνία. Ὁ ἀπόστολος Παῦλος μιλάει γιά τίς συνέπειες σέ ὄσους ἀνάξια, ἀπροετοιμαστα, ἀδιάφορα, ἢ ἀκόμα καί μέ ἀσέβεια, προσέρχονται στή θεία Κοινωνία. «*Ὡστε ὅς ἂν ἐσθίῃ τόν ἄρτον τοῦτον ἢ πίνῃ τό ποτήριον τοῦ Κυρίου ἀναξίως, ἔνοχος ἔσται τοῦ σώματος καί αἵματος τοῦ Κυρίου. Δοκιμαζέτω δέ ἄνθρωπος ἑαυτόν, καί οὕτως ἐκ τοῦ ἄρτου ἐσθιέτω καί ἐκ τοῦ ποτηρίου πινέτω*» (Α' Κορ. ια' 27-28). Ἐπίδοσις στήν ἀπλοελληνική: «*Ὡστε, ὅποιος τρώγει αὐτό τόν ἄρτο ἢ πίνει τό ποτήριον τοῦ Κυρίου ἀναξίως, θά εἶναι ἔνοχος γιά ἀσέβεια πρὸς τό Σῶμα καί τό Αἷμα τοῦ Κυρίου. Γι' αὐτό ἅς ἐξετάζη ὁ ἄνθρωπος τόν ἑαυτό του, καί ἔτσι ἅς τρώγῃ ἀπό τόν Ἄρτο καί ἅς πίνῃ ἀπό τό Ποτήριον*».

• Ἄν ἡ θεία Κοινωνία εἶναι μετοχή σέ τραπέζι, ποιός κάθεται σέ τραπέζι καί τρώει μέ λασπωμένα χέρια; Ἄς καθαρίζουμε τόν ἑαυτό μας στό λουτρό τῆς ἐξομολόγησεως, πρὸ τοῦ νά παρακαθίσουμε στό εὐχαριστιακό τραπέζι. «*Καθάρισον, Κύριε, τόν ρύπον τῆς ψυχῆς μου καί σῶσόν με ὡς Φιλάνθρωπος*».

• Ἄν ἡ θεία Κοινωνία εἶναι ὑποδοχή τοῦ Χριστοῦ «*εἰς τόν οἶκον τῆς ψυχῆς*», ἅς στρώσουμε τόν κατάλληλο τάπητα. Εἶναι ἡ ταπεινώσις. Ἐκεῖνος, ὁ Ὑψηλός Θεός, καταδέχεται καί ταπεινώνεται νά μπῆ στή φάτνη τῆς «*ἀθλίας ψυχῆς*» μας. Κι ἐμεῖς στεκόμαστε μέ ἔπαρσι καί μέ ἐγωισμό;

• Ἄν ἡ θεία Κοινωνία εἶναι προσφορά Δώρων, ἅς αντιπροσφέρουμε τά φτωχά μας δῶρα στό Χριστό. Εἶναι τά καλά μας ἔργα.

• Ἄν ἡ θεία Κοινωνία εἶναι τό ἀποκορύφωμα τῆς Ἀγάπης, ἅς μὴ προσερχώμεθα, ἂν δέν ἔχουμε ἀγάπη, ἂν ἡ ἀγάπη μας δέν γίνεται συγγνώμη, ἂν δέν μεταφράζεται σέ ἐλεημοσύνη, τότε «*ἀναξίως*» σπεύδουμε νά εἰσπράξουμε τή θεανθρώπινη Ἀγάπη. Γινόμεστε ἔνοχοι γιά κόλασι, ὄχι ὑποψήφιοι γιά τόν παράδεισο.

Τό «*ἀναξίως*» ἀναφέρεται ἀπό τόν Παῦλο κυρίως γιά τοὺς φιλαύτους καί πλεονέκτες, γιά τοὺς σκληροὺς καί ἀδιάφορους. Ἦθελαν ἀπό τήν Ἐκκλησία τό πᾶν, τό Κυριακό δεῖπνο, καί αὐτοὶ δέν προσέφεραν στοὺς ἀδελφούς τους τίποτε. Τό μεγαλύτερο *κόλυμα* γιά τή θεία Κοινωνία εἶναι ἡ ἔλλειψις ἀγάπης, πού κυρίως τήν ἐκδηλώνουν οἱ φιλάργυροι καί οἱ πλεονέκτες. Ὅσοι ἔχουν χρῆμα, τί τόν θέλουν τόν **Χριστό**;

• Αὐτούς, πού κοινωνοῦν ἀνάξια, μέ ἀσέβεια, χωρίς ἐξομολόγησι, καί πρὸ παντός χωρίς ἐλεημοσύνη, ὁ Παῦλος τοὺς θεωρεῖ «*ἐνόχους*». Ὅχι μόνο δέν ὠφελοῦνται τίποτε, ἀλλά καί μοιάζουν σάν νά σταυρώνουν τόν Χριστό!

Ὅπως αὐτοὶ, πού τόν σταύρωσαν, εἶδαν νά χύνεται τό αἷμα Του, ἀλλά τίποτε δέν ὠφελήθησαν ἀπό τό **λυτρωτικό Αἷμα**, ὅπως αὐτοὶ πού κέντησαν τήν πλευρά

Του, ἔκαναν νά ἀναπηδήση τό σωτηριῶδες Αἷμα, ἀλλά δέν ὠφελήθηκαν οἱ ἴδιοι, ἔτσι κι ὅσοι μέ ἀναίδεια προσέρχονται στό μυστήριο τῆς θείας Κοινωνίας. Δέν ὠφελοῦνται σέ τίποτε.

• Τό Σῶμα καί τό Αἷμα τοῦ Χριστοῦ εἶναι **φάρμακο** σωτηρίας. Ἄλλ' ὅσοι «τό αἷμα τῆς διαθήκης κοινόν ἡγοῦνται» (Ἐβρ. ι' 29), αὐτοί σάν νά δέχονται **φαρμάκι**. Ἦς σημειώσουμε, ὅτι, ἄν στήν ἀρχή τῆς ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας ἐμφανίσθηκαν ἀρκετά φαινόμενα περιφρονήσεως τῆς ἀγάπης, τῆς ἐλεημοσύνης καί τῆς θείας Κοινωνίας, ἀργότερα, στήν ἐποχή τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου τά φαινόμενα αὐτά αὐξήθηκαν. Ἡ θεία Κοινωνία κατάντησε ἕνα **ἐορταστικό ἔθιμο**. Κοινωνοῦσαν πολλοί ὄχι διότι λαχταροῦσαν ἢ διότι ἦσαν προετοιμασμένοι, ἀλλά διότι ἦταν κάποια μεγάλη γιορτή, γιά «τό καλό τοῦ χρόνου», ὅπως λέμε. Τί θά ἔλεγε σήμερα ὁ ἱερός Χρυσόστομος, ἄν ἔβλεπε τίς μεγάλες ἡμέρες, ὅπως παραμονή Χριστουγέννων, Μεγ. Πέμπτη, Μεγ. Σάββατο, τῆς Παναγίας, τό Πάσχα, πλήθη ἄτακτα νά συνωθοῦνται στό ἅγιο Ποτήριο, γιά νά κοινωνήσουν, ὅπως ὁ Ἰούδας;

• Τί πρέπει νά γίνη; Τό λέει ὁ Παῦλος. Τῆς θείας Μεταλήψεως προηγείται δοκιμασία: *«Δοκιμαζέτω δέ ἄνθρωπος ἑαυτόν, καί οὕτως ἐκ τοῦ ἄρτου ἐσθιέτω καί ἐκ τοῦ ποτηρίου πινέτω»* (Α' Κορ. ια' 28).

• **Δοκιμασία** σημαίνει ἐξετάσις, *αὐτοεξέτασις*. Ἐλέγχει ὁ χριστιανός τόν ἑαυτό του, ἄν βρῖσκειται σέ κατάλληλη ψυχική κατάστασι νά δεχθῆ τόν Κύριο, γιά νά μήν ἀκούσῃ τόν ἐλεγκτικό Του λόγο: *«Ἐταίρε, πῶς εἰσήλθες ὧδε μή ἔχων ἔνδυμα γάμου;»* (Ματθ. κβ' 11).

• **Δοκιμασία** σημαίνει *προετοιμασία*, γιά νά καταστῆ κανεῖς δόκιμος, ὅσο γίνεται πιό ἄξιος, γιά τήν ὑποδοχή τοῦ Χριστοῦ. Ὁ Θεός Λόγος ἔγινε κοινωνός τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, ὅταν βρέθηκε ὁ *καθαρός* ἄνθρωπος, ἡ παρθένος Μαρία. Καί ὁ ἄνθρωπος γίνεται κοινωνός τῆς θείας φύσεως, ἐνώνεται μέ τόν Χριστό, ὅταν «ἀγνίζει» τόν ἑαυτό του (Α' Πέτρ. α' 22. Α' Ἰωάν. γ' 3).

• **Δοκιμασία** σημαίνει πέρασμα ἀπό τό κόσκινο! Πέρασμα ἀπό τήν *ἐξομολόγησι*. Ἐκεῖ στό μυστήριο τῆς φιλανθρωπίας τοῦ Θεοῦ, ὄχι μόνο παίρνομε τήν ἄφεσι, ἀλλά καί τή συμβουλή τοῦ πνευματικοῦ. Ὁ διακριτικός καί ταπεινός πνευματικός δέν ρυθμίζει τό κάθε πότε θά κοινωνοῦμε, παρὰ μόνο, ἄν ὑπάρχη σοβαρό κώλυμα. Διαφορετικά, ὅταν βλέπῃ εἰλικρινῆ μετάνοια καί δάκρυα, τότε ὠθεῖ τόν πιστό στή συγχῆ, ἀλλά καί μετά φόβου καί ἀγάπης θεία Κοινωνία.

• **Δοκιμασία** ἀκόμη σημαίνει θερμή προσευχή μέ βάσι τήν ἀκολουθία τῆς θείας Μεταλήψεως.

• **Δοκιμασία** σημαίνει: *Δοκιμαζέτω ἄνθρωπος ἑαυτόν, καί οὕτως ἐκ τοῦ ἄρτου ἐσθιέτω καί ἐκ τοῦ ποτηρίου πινέτω»*.

Γιά τό ὅτι ἐξετάζει τόν ἑαυτό του ὁ χριστιανός προτοῦ νά κοινωνήσῃ, τό λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: *«Ὅταν ἐπιθυμίας ἀτόπους εἶπω, καί τās τῶν σωμάτων λέγω, καί τās τῶν χρημάτων, καί τās τῆς ὀργῆς, καί τās τῆς μνησικακίας, καί πάσας ἀπλῶς τās ἀτόπους. Καί δεῖ τόν προσιόντα, πάντα ἐξαντλήσαντα ταῦτα, οὕτω τῆς καθαρῶς ἐκείνης ἄπτεσθαι θυσίας»* (Ε.Π.Ε. 18α,214). Μετάφρασις: Ὅταν μιλάω γιά ἐμπαθεῖς ἐπιθυμίες, ἐννοῶ καί τίς ἐπιθυμίες τῶν σωμάτων καί τίς τῶν χρημάτων καί τίς τοῦ θυμοῦ καί τῆς μνησικακίας, καί ὅλες τίς ἐμπάθειες. Καί πρέπει αὐτός, πού προσέρχεται, ἀφοῦ ἀπαλλαγῆ ἀπό ὅλα αὐτά, τότε νά ἐργίξῃ τήν καθαρή ἐκείνη θυσία.

Γνωριμία με τὸν ΠΑΥΛΟ

ΠΡΟΣ ΡΩΜΑΙΟΥΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Κοινωνία ἀγάπης

Ρωμ. ιβ' 8-9

Τὰ χαρίσματα (στ. 8)

Τὰ χαρίσματα, πού ἀναφέρει ὁ Παῦλος:

- **Προφητεία.** Πρόκειται κυρίως γιὰ τὸ ζωτανό κύρυγμα.
- **Διακονία.** Πρόκειται γιὰ κάθε πνευματικό ἔργο.
- **Διδασκαλία.** Πρόκειται γιὰ τὸ κήρυγμα.
- **Παράκλησις.** Πρόκειται γιὰ εἶδος παρηγορητικοῦ καὶ ἐνισχυτικοῦ λόγου.
- **Μετάδοσις.** Πρόκειται γιὰ τὸ χάρισμα, πού ἔχουν πολλοί καὶ μποροῦν νὰ μεταδώσουν καὶ σ' ἄλλους ὅσα οἱ ἴδιοι κατέχουν.
- **Διοίκησις.** «*Ὁ προϊστάμενος, ἐν σπουδῇ*» (στ. 8). Εἶναι χάρισμα τὸ νὰ προϊσταται κανεὶς σέ ἔργα πνευματικά ἢ καὶ ὑλικά, μέ ἐπιμέλεια καὶ δραστηριότητα.
- **Ἐλεημοσύνη.** «*Ὁ ἐλεῶν, ἐν ἠλαρότητι*» (στ. 8). Συνήθως θαυμάζουμε χαρίσματα ἄλλων, πού δέν στοιχίζουν τίποτε σέ μᾶς. Καὶ λησμονοῦμε, ὅτι τὸ σπουδαιότερο χάρισμα εἶναι ἡ ἀγάπη, ἡ ἐλεημοσύνη, πού πρέπει νὰ ἐξασκοῦμε. Καὶ ποιά ἐλεημοσύνη; Ἐκεῖνη, πού δίνεται καὶ ἀφειδωλεῦτα, χωρὶς τσιγγουνιά, ἀλλὰ καὶ προσφέρεται μέ χαρά. Λέει σχετικὰ ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «*Οὐκ ἀρκεῖ τὸ ἐλεῆσαι, ἀλλὰ μετὰ δαυλιείας καὶ γνώμης ἀλύπου δεῖ ποιεῖν μᾶλλον δέ οὐ μετὰ ἀλύπου μόνον, ἀλλὰ καὶ μετὰ φαιδρᾶς καὶ χαιρούσης. Οὐ γάρ ἐστιν ἴσον μὴ λυπεῖσθαι καὶ χαιρεῖν*» (Ε.Π.Ε. 17, 460). Μετάφρασις: Δέν ἀρκεῖ νὰ ἐλεῆ κανεὶς. Πρέπει νὰ τὸ κάνη γενναϊόδωρα καὶ μέ χαρούμενη διάθεσι. Ὅχι μόνο χωρὶς λύπη, ἀλλὰ καὶ μέ εὐχάριστη διάθεσι. Δέν εἶναι τὸ ἴδιο πρᾶγμα νὰ μὴ λυπᾶται κανεὶς καὶ τὸ νὰ χαίρεται.

Ἡ χαρὰ καταξιώνει τὴ χάρι τοῦ χαρίσμα-

τος. Καὶ τὴν πολλαπλασιάζει. Καὶ τὴν ἀξιοποιεῖ σέ σωτηρία.

Ἀποστροφή – προσκόλλησις (στ. 9)

Χαρίσματα καὶ προσωπικός ἀγώνας· ἢ χαρίσματα καὶ ἀρεπὴ! Τὸ πρῶτο εἶναι τοῦ Θεοῦ. Δίδεται σ' ὅλους τοὺς ἀνθρώπους. Τὸ δεύτερο εἶναι τοῦ ἀνθρώπου, ἀποκτώμενο διὰ τοῦ Θεοῦ. Συνήθως μᾶς ἐντυπωσιάζει τὸ πρῶτο, τὰ χαρίσματα. Εἴμεθα μάλιστα ἔτοιμοι νὰ ἀγιοποιήσουμε κάποιο πρόσωπο, πού σπὴν ἐποχὴ μας φέρεται νὰ ἔχη ἔκτακτα χαρίσματα. Καί, τὸ χειρότερο, σπεύδουμε σέ τέτοια πρόσωπα ὅχι γιὰ νὰ ὠφεληθοῦμε πνευματικά, ἀλλὰ γιὰ ν' ἀποσπάσουμε τρόπον τινὰ χάρι σωτηρίας. Νὰ σωθοῦμε, δηλαδή, ἀνώδυνα, χωρὶς κανένα προσωπικό ἀγῶνα, χωρὶς προσωπικὴ ζωὴ, χωρὶς μετάνοια καὶ σπουδή.

Γι' αὐτὸ ὁ ἀπόστολος Παῦλος σπεύδει νὰ τονίσῃ καὶ νὰ ὑπογραμμίσῃ τὸ ρόλο, πού παίζει ἡ ἀγάπη σπὴν ὑπόθεσι τῆς σωτηρίας. Βεβαίως γιὰ τὴν ἀγάπη, ἐν συγκρίσει μέ τὰ λοιπὰ χαρίσματα, ἐναργέστερα καὶ ἐκτενέστερα μιλάει σπὴν Α' Κορινθίους. Ὑστερα ἀπὸ τὸ 12ο κεφάλαιο, πού περιγράφονται τὰ χαρίσματα, ἔρχεται νὰ συσπίση ὡς ὕψιστο χάρισμα, ὡς σωτηριῶδες χάρισμα, τὴν ἀγάπη. Ἐφοῦ μίλησε γιὰ τὰ «*διὰφορα*» χαρίσματα, πού χρειάζονται γιὰ τὴ λειτουργία τῆς Ἐκκλησίας, ἔρχεται σπὴν ἀγάπη, ὅπως αὐτὴ ἐκδηλώνεται καθημερινὰ σπὴ ζωὴ τοῦ χριστιανοῦ. «*Ἡ ἀγάπη ἀνυπόκριτος, ἀποστιγγοῦντις τὸ πονηρόν, κολλώμενοι τῷ ἀγαθῷ*» (στ. 9). Δηλαδή: Ἡ ἀγάπη νὰ εἶναι ἀνυπόκριτη. Νὰ μιστε τελείως τὸ κακὸ καὶ νὰ προσκολλᾶστε στό καλὸ.

- Ὑπάρχει ἡ ἀνυπόκριτη ἀγάπη. Ὅχι μό-

νο δέν φοράει μάσκα ύποκρισίας, ἀλλὰ κινεῖται ἀπλᾶ καί γνήσια, ἔτοιμη νά θυσιάση καί νά θυσιάσθῃ. Ὁ Χριστός, ὁ Θεός τῆς ἀγάπης, θυσιάστηκε γιά τήν ἀγάπη· μία ἀγάπη χωρίς κρατούμενα· μία ἀγάπη χωρίς δολιότητες· μία ἀγάπη χωρίς ύστεροβουλίες· μία ἀγάπη «ἀνυπόκριτον» (στ. 9). Γι' αὐτή τήν ἀγάπη τά πάντα δίνει κανεῖς. Λέει χαρακτηριστικά ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «*Ἄν τήν ἀγάπην ἔχης, οὐ δαπάνης αἰσθήση χρημάτων, οὐ πόνου σωμάτων, οὐ μόχθου λόγων, οὐκ ἰδρωτός καί διακονίας, ἀλλὰ πάντα οἷσιν γενναίως, κἄν σώματι, κἄν χρήμασι, κἄν λόγῳ, κἄν ἐτέρῳ ὄψωσιν βοηθῆσαι δέη τῷ πλησίον*» (Ε.Π.Ε. 17,464). Μετάφρασις: Ἄν ἔχης τήν ἀγάπη, δέν θά ύπολογίσης τί δαπάνη τῶν χρημάτων, οὔτε τί σωματική κούρασι, οὔτε τόν κόπο τοῦ λόγου, οὔτε τόν ἰδρωτά καί τήν ύπηρεσία. Ὅλα γενναίως θά τά προσφέρης, εἴτε μέ τό σῶμα σου, εἴτε μέ χρήματα, εἴτε μέ λόγο εἴτε μ' ὄ,τιδήποτε ἄλλο, πού πρέπει νά βοηθήσῃ τόν ἄλλον.

• Ὑπάρχει καί ἡ **πονηρή ἀγάπη**. Κάποτε ἡ ἀγάπη δέν ἔχει τί σωστή κατεύθυνσι. Ἄντί νά προσφέρεται στό Θεό καί στούς ἀδελφούς, προσφέρεται σέ **πονηρά καί πονηρούς**. Διαμάντι, πού ρίχνεται στό βουρκο. Πρόκειται γιά τήν ἀμαρτωλή ἀγάπη, ἥ γιά τήν ἀγάπη σέ ἀμαρτωλά πράγματα. Καί ὁ φιλάργυρος ἀγάπη ἔχει, μόνο πού ἡ ἀγάπη του εἶναι τά λεφτά, ἡ ὕλη. Καί ὁ μέθυσος ἀγάπη ἔχει, μόνο πού ἀγαπᾶ τό πάθος, τήν ἐξάρτησι, τί σκλαβιά. Καί ὁ αἰσχροῦ ἀγάπη ἔχει, μόνο πού ἀγαπᾶ βρώμικα, ἐπιδερμικά, κυδαῖα. Γι' αὐτό ὁ Παῦλος, προκειμένου ν' ἀποτοξινώσῃ τήν ἀγάπη ἀπό ξένες οὐσίες, μιλάει γιά ἀποχή καί ἀπεξάρτησι ἀπό τό πονηρό, ἀπό τό κακό: «Ἀποστιγοῦντες τό πονηρόν» (στ. 9).

Δέν μπορεῖς ν' ἀγαπᾶς τόν Θεό καί τούς ἀνθρώπους, ὅταν ἐξαντλῆς τήν ἀγάπη σου σέ πονηρά καί ὕλικα πράγματα. Πρέπει νά πάρης τήν ἐπιθυμία σου ἀπό τό πονηρά, γιά νά μπορέσης νά στραφῆς στό ἀγαθᾶ· νά πάρης τά μάτια ἀπό τί λάσπη, γιά νά θαυμάσης ἀγαπητικά τόν καθαρῶ οὐρανῶ. «Ἀποστιγοῦντες» (στ. 9). Ἄποστροφή στό κακό. Ἄποκοπή ἀπό τό κακό. Ἄπομάκρυνσις ἀπό τό κακό. Κι ὄχι μόνο, ἀλλὰ καί **μισος**, λυσσαλέο μῖσος γιά τό κακό. Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «*Ἐπειδή ἐστὶ καὶ ἀγάπη ἐπὶ πονηροῖς πράγμασιν, οἷα ἡ τῶν ἀκολάστων*

ἐστίν, ἡ τῶν ἐπὶ χρήμασι καὶ ἀρπαγαῖς ὁμοουσούντων, ἡ τῶν ἐπὶ μέθαις καὶ συμποσίοις, ἐκκαθαίρων αὐτὴν ἀπὸ τούτων, φησὶν “Ἀποστιγοῦντες τό πονηρόν”. Καὶ οὐκ εἶπεν, ἀπεχόμενοι, ἀλλὰ μισοῦντες, καὶ οὐκ ἀπλῶς μισοῦντες, ἀλλὰ καὶ σφόδρα μισοῦντες» (Ε.Π.Ε. 17,464). Μετάφρασις: Ἐπειδή ὑπάρχει καί ἀγάπη γιά πονηρά πράγματα, ὅπως π.χ. ἡ ἀγάπη τῶν ἀκολάστων, ἡ ἀγάπη τῆς συμμορίας τῶν ληστῶν, ἡ ἀγάπη γιά μέθες καί γλέντια, γιά νά ξεκαθαρίσῃ ὁ Παῦλος τήν ἀγάπη ἀπ' αὐτά, λέγει: **Νά μισῆτε τό κακό**. Καί δέν λέγει ἀπλῶς, νά ἀπέχετε, ἀλλὰ, νά μισῆτε. Καί ὄχι ἀπλῶς νά μισῆτε, ἀλλὰ καί ὑπερβολικά νά μισῆτε.

• Ἡ ἀγάπη κάποτε **διαστρεβλώνεται**. Ὅταν ἡ Ἐκκλησία ἀναγκάζεται νά λαμβάνη μέτρα γιά ἐστίες κακοῦ καί ἠθικῆς καί θεολογικῆς μολύνσεως, ἀμέσως σπεύδουν νά τήν κατηγορήσουν γιά ἔλλειψι ἀγάπης! Ποιοί; Ἐκεῖνοι, πού ποτέ δέν ἀγάπησαν ἀνυπόκριτα, εἰλικρινά καί θυσιαστικά. Ἐπικαλοῦνται μάλιστα τό «Ἄγαπάτε ἀλλήλους». Λές καί ἡ αἰσχροῦ πρᾶξι, ἡ κυδαῖα συνήθεια, ἡ διεστραμμένη ἐκδήλωσις, ἡ προκλητικὴ πλάνη καί ἀσέβεια, εἶναι... ἀνθρωπιά!

Στούς ἀνθρώπους ὀφείλουμε ἀγάπη· ὄχι σ' ὄλες ἀδιάκριτα τίς πράξεις καί τίς ἰδέες τῶν ἀνθρώπων. Ἡ ἀγάπη στούς ἀνθρώπους ἐπιβάλλει μῖσος στό πονηρά ἔργα, μῖσος σπίν πλάνη καί τί διαστροφή. Μῖσος καί πολεμικὴ κατά τοῦ ὀργανωμένου κακοῦ. Λέγει σχετικὰ καί ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «*Ἐπειδή εἶπεν, φησὶν, “ἀγαπήσατε ἀλλήλους”, μὴ νομίσητε μέχρι τούτου λέγειν, ὡς καὶ ἐν τοῖς πονηροῖς συμπράττειν ἀλλήλοις· τὸναντίον γὰρ ἅπαν νομοθετῶ· οὐ μόνον τῆς πράξεως, ἀλλὰ καὶ τῆς διαθέσεως τῆς περὶ τὴν κακίαν ἀλλότριον εἶναι· καὶ οὐ μόνον τῆς διαθέσεως αὐτῆς ἀλλότριον εἶναι, ἀλλὰ καὶ μεθ' ὑπερβολῆς αὐτὴν ἀποστρέφεσθαι καὶ μισεῖν*» (Ε.Π.Ε. 17,464). Μετάφρασις: Ἐπειδή εἶπα, ν' ἀγαπᾶτε ὁ ἕνας τόν ἄλλον, ἄς μὴ νομίσετε, ὅτι τήν ἀγάπη τήν ἐννοῶ καί μέχρις αὐτοῦ τοῦ σημείου, ὥστε νά συνεργάζεσθε καί στό κακά. Τελείως τό ἀντίθετο γράφω· **Νά εἶσαι ξένος ὄχι μόνο ἀπό τήν πρᾶξι, ἀλλὰ καί ἀπό τί διάθεσι γιά τήν κακία**. Καί ὄχι μόνο νά εἶσαι ξένος ἀπό τί διάθεσι αὐτή, ἀλλὰ καί ὑπερβολικά νά τήν ἀποστρέφῃ καί νά τήν μισῆς.

Δ.Γ.Α.

Ἐλεύθεροι

ΣΧΟΛΙΑΣΜΟΙ

Θά ἔρθουν τά Χριστούγεννα;

Πότε θά ἔρθουν τά Χριστούγεννα; Ὅχι οἱ γιορτές, ὅπως τίς γιορτάζουμε. Τέτοια Χριστούγεννα δέν τά χρειαζόμαστε. Εἶναι ψεύτικα. Εἶναι πλαστικά, σάν τά πλαστικά μπαλόνια, σάν τά πλαστικά στολίδια στό Χριστουγεννιάτικο δέντρο. Σημείωσε καθημερινή ἐφημερίδα: «Οἱ χριστουγεννιάτικοι στολισμοί ἐξαπλώθηκαν στά παράθυρα, στά κάδρα, στους τοίχους, στίς πόρτες, στά μπαλκόνια, ἐνίοτε σέ ὅλη τήν ἐπιφάνεια τοῦ σπιτιοῦ. Ἀτέλειωτες γιρλάντες μέ φωτάκια, ἀστέρια, μέ φωτισμένους Ἀγιοβασίλῆδες καί χιονανθρώπους!».

• Πότε θά ἔρθουν τά Χριστούγεννα, τά ἄλλα, τά ἀληθινά; Ὅχι τά γαστρονομικά. Τά χριστιανικά. Μέσα στά ψητά ταισιά σάν νά κάηκαν καί τά μυστικά τῶν Χριστουγέννων.

• Πότε θά ἔρθουν τά Χριστούγεννα, τά ἄλλα, τά ποθεινά; Ὅχι τά χιονιάτικα. Τά θερμά, τά καρδιακά, τά πιστευτά. Μέσα στό χιόνι σάν νά κρύωσε, σάν νά «ἐψύγη» (Ματθ. κδ' 12) καί ἡ ἀγάπη· ἐκείνη, πού κατέβασε τόν Θεό Λόγο καί τόν ἔκανε ἄνθρωπο.

• Πότε θά ἔρθουν τά Χριστούγεννα; Ὅταν ξανάρθουν τά πουλιά στίς φωλιές τους. Ὅταν ξανάρθουν τά παιδιά στά σπίτια. Ὅταν θά δοῦμε τά παιδιά στίς κούνιες τους. Χριστούγεννα χωρίς παιδιά εἶναι πανηγύρι στό παλάτι τοῦ Ἡρώδη.

• Πότε θά ἔρθουν τά Χριστούγεννα;

—Νά, κάπου-κάπου τά βλέπουμε. Ἐρχονται. Τόσο σπάνια ἔγιναν πλέ-

ον; Τόσοι λίγοι οἱ ἀληθινοί προσκυνητές τῆς ἀγίας φάτνης;

Ἐλεγε ἕνας χριστιανός:

—Εἶδα στό σουπερ-μάρκετ μιὰ γυναίκα ἐγκυο κι ἔκανα τό σταυρό μου.

—Γιατί; τόν ρώτησαν. Κι ἀπάντησε:

—Προσκύνησα τά Χριστούγεννα!

• Ὅσο στόν τόπο μας σπανίζουν τά παιδούγεννα, τόσο θά γιορτάζουμε ψεύτικα Χριστούγεννα. Τήν εἰκόνα τῆς Παναγίας εὐκολα τή στήνουμε καί τήν τιμᾶμε. Δέν μᾶς στοιχίζει καί πολύ. Αὐτή τήν εἰκόνα ποιός θά τήν τιμήσει; Ποιά; Τήν μητέρα! Ἐκείνη τήν μητέρα πού κάνει ὄσα παιδιά τῆς χαρίζει ὁ Θεός, ποιός θά τήν στήση νά τήν ὑποδείξει σάν πρότυπο ζωῆς καί πίστεως;

Ἐρχόμαστε πρῶτοι στήν ὑπογεννητικότητα. Ἐφτασε τό 1,75 ὁ δείκτης γονιμότητας στόν τόπο μας. Αὐτό σημαίνει: Τέσσερις οἰκογένειες κάνουν ἑπτὰ παιδιά! Ἄλλοτε τέσσερις οἰκογένειες εἶχαν εἴκοσι τέσσερα παιδιά!

Πότε, στ' ἀλήθεια, θά ξανάρθουν:

- Ἡ πίστις μας στό Χριστό;
- Ἡ πίστις στό θέλημα τοῦ Θεοῦ;
- Ἡ πίστις στή ζωή;

Πότε;

Ὑπό τό φῶς τῆς ἡμέρας

Ἐχει ἐπικρατήσει ἡ ὑπέροχη ἀκολουθία τῶν Χριστουγέννων νά τελεῖται νύκτα, δηλαδή ν' ἀρχίζει στίς 5 πρὶν νά ξημερώσει. Ἀναμενόμενο τοῦ φαινο-

μενου αὐτοῦ εἶναι ἡ παρουσία ἐλαχίστων πιστῶν στὸν **ὄρθρο** τῶν Χριστουγέννων καὶ μόλις περὶ τὸ τέλος τῆς Χριστουγεννιάτικης λειτουργίας νά βλέπη κανεῖς λιγοστό ἀραιό ἐκκλησίασμα.

- Ἔρχονται μερικοί πιστοὶ γύρω στίς 8 π.μ., ὥρα ὅπου σχεδόν τελειώνει ἡ ὅλη ἀκολουθία. Βέβαια παρόμοιο φαινόμενο παρατηρεῖται στοὺς Ναοὺς καὶ κατὰ τὴν **Ἀναστάσιμη** λειτουργία τῆς Κυριακῆς. Μόλις καὶ μετὰ βίας βλέπεις λίγες δεκάδες πιστῶν, νά εἰσέρχονται στὸ Ναὸ μετὰ τὴν ἀνάγνωσι τοῦ Εὐαγγελίου, ἀκόμα καὶ μετὰ τὸ «Πάτερ ἡμῶν».

- Ποιὸς μαθητῆς πηγαίνει στὴν τάξι του στὸ τελευταῖο δεκάλεπτο τῆς διδακτικῆς ὥρας; Κανεῖς φυσικά. Ὁ μαθητῆς βρίσκεται στὴν τάξι μὲ τὸ που ἀρχίζει τὸ μάθημα, ποτέ μὲ τὸ που τελειώνει. Γιατί στὸ σχολεῖο τοῦ Χριστοῦ, στή σύναξι τῆς Ἐκκλησίας, οἱ μαθητῆς τοῦ Χριστοῦ, οἱ εὐσεβεῖς, εἰσέρχονται στὸ θεῖο Διδασκαλεῖο, στή θεία Λειτουργία, περὶ τὸ τέλος;

Γιατί σ' ἓνα καλὸ θεατρικὸ ἔργο οἱ θεατῆς βρίσκονται ἀπὸ τὴν ἔναρξι στὸ θέαμα, ἐνῶ οἱ πιστοὶ τῆς Ἐκκλησίας ἀφήνουν κενὰ τὰ καθίσματα καὶ μόλις ἓνα τέταρτο πρό τοῦ τέλους εἰσέρχονται στὸ Ναὸ;

- Καὶ ἂν αὐτὸ τὸ φαινόμενο δείχνει λειτουργικὴ ἀπροθυμία στὴν Κυριακὰτικὴ θεία Λειτουργία, φανασθῆτε τὴ Χριστουγεννιάτικὴ Λειτουργία, πού καθιερώθηκε ν' ἀρχίζη στίς 5 πρὶν τὰ ξημερώματα;

- Κι ἂν σκεφθῆ κανεῖς, ὅτι καὶ κάπως τακτικά ἐκκλησιαζόμενοι, ὀργανώνουν οἰκουγενειακά «ρεβεγιόν» τῆς νύκτα τῶν Χριστουγέννων, φαντασθῆτε, πόσοι ἔχουν ὄρεξι νά ξυπνήσουν πρὶν ἀπὸ τὰ χαράματα γιὰ τὸ ὑπέρλαμπρο τραπέζι τῆς ἐορτῆς τῶν Χριστουγέννων;

- Κάποτε ἔλεγαν μικροὶ καὶ μεγάλοι τὸ γνωστὸ τραγοῦδι, «Ἄγια νύκτα σέ προσμένουν μὲ χαρὰ οἱ χριστιανοί!»!

Τώρα *«αὐτὴ τῆ νύκτα κοιμισμένοι οἱ χριστιανοὶ τίποτε δέν περιμένουν».*

- Νομίζουμε, ὅτι εὐλογημένη θά εἶναι ἡ οἰκονομία τῆς διοικήσεως τῆς Ἐκκλησίας, ἂν καθιερώση ἔναρξι τῆς ὅλης Χριστουγεννιάτικης ἀκολουθίας τὴν **7η πρωινή**. Ὅπωςδῆποτε τὸ «πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας» θά εἶναι πιὸ πυκνὸ στὴν ἐορτῆ τῆς σαρκώσεως τοῦ Θεοῦ Λόγου.

Οἰκογένεια καὶ μάνα

Ἡ Ἑλλάδα ποτέ δέν πεθαίνει!». Το θούριο αὐτὸ τὸ τραγουδοῦσαμε ὅλοι καὶ σέ χρόνια ἀκόμα δύσκολα. Καὶ πραγματικά, οἱ μεγαλύτεροι στὴν ἡλικία θαυμάζαμε, πῶς ἡ Ἑλλάδα ἔζησε καὶ σέ πολὺ δύσκολα χρόνια σκλαβιάς, τυραννίας, πολέμων, κατοχῆς. Θαυμάζαμε μικρὰ παιδιὰ, πῶς γέμιζε κάθε γειτονιά ἀπὸ παιδιὰ. Θαυμάζαμε, πῶς παρ' ὅλες τίς στερήσεις καὶ τίς κακουχίες τὰ σχολεῖα γέμιζαν ἀπὸ παιδιὰ. Θαυμάζαμε, πῶς τὰ χωριά τῆς ὑπαίθρου εἶχαν ὅλα καλοὺς δασκάλους, καὶ τὰ δημοτικὰ σχολεῖα ἦσαν τὰ περισσότερα ἐξατάξια.

- Καὶ εἶχαμε πιστέψει, ὅτι πράγματι ἡ Ἑλλάδα ποτέ δέν πεθαίνει. Μὰ διαψευστήκαμε! Ἡ Ἑλλάδα σιγά-σιγά-πεθαίνει. Ὁ πληθυσμὸς τῆς ὅλο καὶ κατεβαίνει τὰ σκαλοπάτια τῆς ζωῆς. Τὸ λεγόμενο **δημογραφικὸ πρόβλημα** ἔχει καταντήσει κυριολεκτικά ἐφιάλτης. Οἱ θάνατοι ἔχουν φθάσει νά εἶναι διπλάσιοι ἀπὸ τίς γεννήσεις! Σε μερικοὺς νομούς τῆς ὑπαίθρου κάτι γερασμένα πρόσωπα, σκιές πλέον κατοίκων, παραμένουν στὰ λιγοστὰ σπίτια. Τὰ περισσότερα εἶναι κλεισμένα.

- Στὴν ἐφημερίδα «Καθημερινή» δημοσιεύτηκε (στίς 20 Νοεμβρίου) ἐπιστολή, ὅπου γίνεται προσπάθεια νά ἀφυπνισθῆ τὸ Γένος τῶν Ἑλλήνων, δίνοντας ὅλη τὴ δυναμικότητά του, ιδίως

στis πολύτεκνες οικογένειες, και κάπως ξεχωριστά στην «άγια μάνα»:

«*Η οικογένεια ως έννοια και ιδανικό μαζί με τὰ ἄλλα δύο (πατρίς - θρησκεία), εὐτελίστηκε ἀπὸ τὴν προπαγάνδα τῆς δικτατορίας και συνέχισε νὰ ὑποβαθμίζεται κατὰ τὴν Μεταπολίτευση.*

Ἡ πολύτεκνη μάλιστα οικογένεια, παρὰ τὰ κάποια μέτρα στήριξης (ἀνεπαρκέστατα!), ἐνίοτε λουδορεῖται και δέν προβάλλεται σάν κοινωνικό πρότυπο στὰ σχολεῖα, στὰ ΜΜΕ, στὴν κοινωνία.

Ἰδιαίτερα σήμερα δέν ἀποτελεῖ πρότυπο ἢ μητέρα, ἢ πολύτεκνη μάνα, ἢ μάνα τῆς παράδοσης, ἢ ὁποῖα κατὰ τὸν ἀείμνηστο Χρῆστο Μαλεβίτση, ἀποτελεῖ ἔργο θεμελιακό τῆς ὑπάρξεως τοῦ κόσμου. Γιατί, λοιπόν, δέν τιμοῦμε μέσοβαρά και ἀφειδώλευτα μέτρα, τὴ μάνα; π.χ. ἢ γυναίκα, πού εἶναι πολύτεκνη πρὶν ἀπὸ τὰ 35 τῆς χρόνια, νὰ ἔχη σημαντικό ἰσόβιο ἐπίδομα. ἐλεύθερη πρόσβαση στὴν ἀνώτερη παιδεία κ.λπ.»

• Ἐγκληματοῦν και κατὰ τῆς Ἑλλάδος ὅσοι ἀποφεύγουν τὴν τεκνογονία. Ἐγκληματοῦν φρικτότερα ὅσοι τὰ ἀγγελοῦδια πού κυφοροῦνται στὴ φάτνη

τῆς μητρικῆς κοιλίας, τὰ σκοτώνουν μέ τίς **ἐκτρώσεις** και τὰ πολτοποιοῦν και τὰ πετοῦν στοὺς... ὑπονόμους! Περισσότερο βέβαια ἀπὸ τοὺς γονεῖς πού ἐν ψυχρῶ σκοτώνουν τὰ ζωντανὰ κυφοροῦμενα βρέφη, ἐγκληματεῖ ὁ ὁποιοσδήποτε ἐκτρωσιολόγος, πού εἰσπράττει ἀπὸ τὸ κράτος τὰ τριάκοντα ἀργύρια, δηλώνοντας (ὁ ἀθεόφοβος), ὅτι πολτοποιήσε ἀθῶα βρέφη! Ἄκόμη περισσότερο ἐνοχοὶ γιὰ τὴ φρίκη τοῦ ἀφανισμοῦ τοῦ Ἑλληνισμοῦ εἶναι ὅσα ζευγάρια (τὰ περισσότερα) πηγαινουν κόντρα στοῦ θέλημα τοῦ Θεοῦ και **ἀποφεύγουν τὴν παιδοποιῖα**. Ὅποιοι τίς βρῦσες τοῦ καθαροῦ νεροῦ τίς καταστρέφει, καταδικάζει σέ λειψυδρία τὸν λαό. Κι ὁποῖος κλειδώνει τίς πηγές τῆς ζωῆς, πού λέγεται παιδοποιῖα, καταδικάζει σέ θάνατο ὁλόκληρο Ἔθνος!

Στὴ φυλακὴ 22 αἰῶνες!

Ἡ Ἑλλάδα ἔχει φυλακισμένους μέ πονεῖς ἕως ἰσόβια δεσμά, πού κι αὐτὰ μέ τὴν πάροδο τοῦ χρόνου μειώνονται. Στὸ γειτονικό μας κράτος δικάστηκε ὁ ἀρχηγός τῆς ἀντιπολιτεύσεως! Ἦταν πρῶην δήμαρχος Κωνσταντινουπόλεως.

• Ὁ κ. Ἐρντογάν κυβερνᾷ τυραννικά πολλά χρόνια τὴν Τουρκία. Πολλοὶ τὸν ἀποκαλοῦν «σουλτάνο» και «δικτάτορα». Πιθανόν ἀπὸ τώρα νὰ τοῦ δώσουν αἰῶνιο πολυχρονισμό, ἀφοῦ εἶναι σίγουρος, ὅτι θὰ ζήσει... 2.230 ἀκόμη χρόνια, μέχρι ὅτι ὁ ἀντίπαλός του παραμείνη στὴ φυλακὴ ἰσάξια χρόνια!

• Γελοιογράφος καθημερινῆς ἑλληνικῆς ἐφημερίδας παρουσιάζει τὸν Ἐρντογάν νὰ ἐρωτᾷται:

—Πότε θὰ ἀποφυλακίσετε τὸν ἀρχηγό τῆς ἀντιπολιτεύσεως;

Κι ἐκεῖνος ἀπάντησε:

—Ὅταν θὰ συμπληρώση τὰ 2.000 ἔτη!

• Βέβαια γιὰ τὸν Τοῦρκο αἰωνόβιο ὑπάρχει και ἡ **αἰώνια κόλασις!!!**

ΙΩΑΝΝΗΣ ὁ ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

Κωδικός
01-1323

ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

Ἰδιοκτήτης: Σύλλογος «Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής»

Ἐπεύθυνος ἐκδόσεως: Ἄγγελ. Μπότζιου
Χριστοκοπίδου 12 - 105 54 - Ἀθήνα

www.ioannisvaptistis.gr

Τηλέφωνα: 2103212713 & 2109765440

e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

Ἐπεύθυνος Τυπογραφείου:

Β. Μπουζάλας, 25 Μαρτίου 124, Περιστερί

Ἐτησίᾳ συνδρομή:

Ἐσωτερικοῦ 10 €. Κύπρου 20 €.

Ἐξωτερ.: Εὐρώπης 20 €. Ἀμερικῆς: δολ. 25.

Καναδᾶ και Αὐστραλίας: δολλάρια 30.

Ἐπιταγές και ἐπιστολές:

Περιοδικό «Βαπτιστής»

Χριστοκοπίδου 12, 105 54, Ἀθήνα.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ «ΒΑΠΤΙΣΤΟΥ» 2025

Κύρια άρθρα

Μετακόμισις-Μετάνοια, σελ. 1. Χωρίς πολλά λόγια, σελ. 17. Προσκλητήριο Σταυρού, σελ. 33. Ποῦ μᾶς ἀφήνεις; σελ. 49. Δός μοι τοῦτον τόν Ξένον, σελ. 65. Ὁ Χρυσόστομος γιά τόν Παῦλο, σελ. 81. Μᾶς παρακολουθοῦν, σελ. 97. Ἀπό τό μηδέν εὐλογία, σελ. 113. Ὁ λόγος τοῦ Σταυροῦ, σελ. 129. Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ στόν Παῦλο, σελ. 145. Τί νά κάνω; σελ. 161. Στή φάτη τῶν ἀλόγων, σελ. 177.

Ἑορτολογικά-Ἐπίκαιρα

Ὁ μέγας θεολόγος γιά τόν μέγαν ἀσκητή (Ἀθανάσιος καί Ἀντώνιος), σελ. 19. Ἀναστάσιμη ἢ Μεγάλη Ἑβδομάδα, σελ. 51. Ὁ Χριστός τοῦ Πάθους σιωπᾶ! (Μεγάλη Παρασκευή), σελ. 53. Ἅγιος Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλός (24 Αὐγούστου), σελ. 116. Ἄρον, ἄρον, σταύρωσον αὐτόν! (τοῦ Σταυροῦ), σελ. 131. Ἡ ἐνθρόνισις του (Χρυσόστομος), σελ. 183.

Γνωριμία μέ τόν Παῦλο

Ρωμ. ια' 3-6: Ἡ χάρις εἶναι χάρις, σελ. 10. Ρωμ. ια' 7-10: Πόρωσις καί ἀναισθησία, σελ. 26. Ρωμ. ια' 11: Ἄλλοι πέφτουν, ἄλλοι ἀνασταίνονται, σελ. 42. Ρωμ. ια' 17-21: Ἀγριέλαιος καί καλλιέλαιος, σελ. 58. Ρωμ. ια' 20-22: Ἐγκεντρισμός, σελ. 90. Ρωμ. ια' 23-25: Πλήρωμα τῶν ἐθνῶν, σελ. 106. Ρωμ. ια' 26-29: Δέν μετανοῶνει ὁ Θεός γιά τήν ἄφεσι, σελ. 122. Ρωμ. ια' 30-35: Τό βάθος τοῦ Θεοῦ, σελ. 138. Ρωμ. ιβ' 1-8: Μεταμορφωμένοι καί χαρισματοῦχοι, σελ. 154. Ρωμ. ιβ' 3-6: Κοινωνία, ὄχι ἀτομισμός, σελ. 170. Ρωμ. ιβ' 7-8: Κοινωνία ἀγάπης, σελ. 186.

Πρόσχωμεν

Μετοχή στή Θεία Εὐχαριστία, σελ. 8. Ὅλα κατανοητά στήν ὀρθόδοξη λατρεία, σελ. 24. Μικρὴ λέξις - Σφραγίδα βεβαιότητος, σελ. 40. Ποῦ σου, θάνατε, τό κέντρον; σελ. 56. Ἄξι-οι καί ἀνάξιοι, σελ. 88. Ἐτοιμασία γιά τήν θεία Κοινωνία, σελ. 104. «Ἡ σὰρξ μου ἀληθῶς ἐστὶ βρώσις», σελ. 120. Λόγος παραμυθίας, ὄχι ἀκατάληπτος, σελ. 136. Πάντα κατὰ τάξιν γινέσθω, σελ. 152. Στή γλῶσσα του ὁ καθένας, σελ. 168. Ἄξιοι καί ἀνάξιοι. σελ. 184.

Θεολογικά

Ὁ Χρυσόστομος γιά τήν χάρι, σελ. 23. Ὁ Χρυσόστομος γιά τόν Σταυρό, σελ. 39. Ὅχι κοιμισμένα, σελ. 55. Χαρίσματα καί ἀπατεῶνες! σελ. 85. Εὐχαριστίες γιά τήν Ἰερωσύνη, σελ. 99. Χαρίσματα καί ἀγιότητα, σελ. 148. Τῶν ἀγγέλων ὑμνούντων, σελ. 164. Ψάχνω νά βρῶ τὰ Χριστούγεννα, σελ. 179.

Πνευματικά

Ψυχὴ! Τά ὦδε πρόσκαιρα, τά δέ ἐκεῖ αἰώνια, σελ. 53.

Ἐκδημίες

† Ἀναστάσιος Γιαννουλάτος, Ἀρχιεπίσκοπος Ἀλβανίας, σελ. 36. † Ἀντώνιος Κουκουνάρης, σελ. 44. † Ἀθανάσιος Γκάτζιος, σελ. 51. † Βασίλειος Τσοῦπρας, σελ. 92. † Ἀναστάσιος Μπούτσικος, σελ. 157. † Πρωτοπρ. Ἐλευθέριος Χαβάτζας, σελ. 163. † Ἀρχιμ. Ἱερόθεος Κοκοῦνος, σελ. 158. † Ἀπό τή «Ζωή» στοῦ Παραδείσου τή Ζωή, σελ. 159.

Ἐλεύθεροι σχολιασμοί

Λίγο πιο πέρα - Αὐτοκτονία καί «εὐθανασία» - Σκυλάκια ἢ παιδάκια; - Λαμπρές παρουσίες-λαϊκές ἀπουσίες! - Ἐκανε τή δουλειά του! Φεύγει! σελ. 13-16. — Εἴμαστε χριστιανοί; - Γιά ἔναν τόσο ἀστυνομικοί; - Τεχνητὴ νοημοσύνη ἢ νοητικὴ μόρφωσις; - Οὔτε στήν κηδεία; - Ἅγιοι λειψάνων ἢ Εὐαγγελίου; σελ. 29-32. — Ἡ θεάρεστη νηστεία - Φρίκη! Χιλιάδες φονικά! Τό στόμα ἐλαχίστων μιᾶ - Τόσο σκληρά 14χρονα παιδιά! - Ζητήσαι καί σῶσαι, σελ. 45-48. — Ψευταναστάσεις γιά τοὺς πολλούς - Ἡ μία ΕΙΚΟΝΑ καί οἱ πολλές - Ὑπερχειλίζουσα βαρβαρότητα - Παραφωνία, σελ. 61-64. — Ἡ σπορά τῆς Ἐκκλησίας - Καίτοι ἦταν Πάπας! - Περισπούδαστο βιβλίον, σελ. 77-80. Ἡ ἀμαρτία, τό ὄντως κακό - Ἀγγελούδια στά σκουπίδια - Φιέστες ἢ Ὀρθόδοξη λατρεία; - Γιά τόν ἀπόστολο Πέτρο καί τόν ἀπόστολο Παῦλο, σελ. 93-96. Ἄνομβρία καί σπορά - Μόνο ἡ θεία Κοινωνία Οὐράνιος Ἄρτος! - Ἐννέα ἀγγελούδια - ἀδελφάκια, Ἰσραηλινὸς πύραυλο μαζικά τά ἔκαιψε! - Θανατηφόρα ποτά καί ναρκωτικά, σελ. 109-112. — Σύγκρισις μέ τοὺς ἀγγέλους - Ἄλλο πρεσβεῖν, ἄλλο σῶζει! - Χυδαία πρόκλησις γυμνισμού,

σελ. 125-128. — Τό μικρόβιο τοῦ ἐγωισμοῦ - Τόν Βασιλέα ἢ λείψανα; - Ἀτομικές βόμβες, σελ. 141-144. — Ἡ σοφία τοῦ Θεοῦ - Συμβολισμοί καί ἀριθμοί - Τραγικό γιά τήν Πατρίδα μας, σελ. 157-160. — Παιδιά τῶν Ἀποστόλων - Τό αἶσθημα τῆς ντροπῆς - Στόν Αὐγουστῖνο Καντιώτη - Πλήθος ἀπό μίτρες καί πατερίτσες! σελ. 173-176. — Θά ἔρθουν τά Χριστούγεννα; - Ὑπό τό φῶς τῆς ἡμέρας - Οἰκογένεια καί μάνα - Στή φυλακή 22 αἰῶνες! σελ. 188-191.

Ὁρθοδόξου πλουτισμόν θεολογίας

Ὅτε καιρός τῆς ἐπί γῆς παρουσίας σου, πρῶτη ἀπογραφὴ τῆ οἰκουμένη ἐγένετο, τότε ἔμελλες τῶν ἀνθρώπων ἀπογράφεσθαι τὰ ὀνόματα τῶν πιστευόντων τῷ τόκῳ σου. Διά τοῦτο τό τοιοῦτον δόγμα ὑπό Καίσαρος ἐξεφωνήθη· τῆς γάρ αἰωνίου σου βασιλείας τό ἄναρχον ἐκαιουρηγήθη. Διό Σοι προσφέρομεν καί ἡμεῖς ὑπέρ τήν χρηματικήν φορολογίαν, ὀρθοδόξου πλουτισμόν θεολογίας, τῷ Θεῷ καί Σωτῆρι τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ὅσοι μποροῦν, ἄς στείλουν τὰ 10 εὐρώ καί γιά τό 2026

Οἱ φίλοι ἀναγνώστες ἄς στείλουν τή συνδρομή (10 εὐρώ) καί γιά τό ἔτος 2026.

- Στό λογαριασμό:

0026.0236.39.0100353548 EUROBANK.
IBAN: GR 7902602360000390100353548

- Στό λογαριασμό:

123002002008865 ALPHA BANK.
IBAN: GR 120140 1230 1230 0200 2008 865

• Ταχυδρομικά στή διεύθυνσι: «**Βαπτιστής**», **Χριστοκοπίδου 12, 10554, Ἀθήνα.**

• Τοῦ ἔξωτερου τοῦ ἔμβασμα στό ὄνομα «**Βαπτιστής**» (χωρίς τή λέξι Περιοδικό).

Τηλ.: **2103212713 - 2103212107.**

Ποῦ ἐγεννήθη ὁ Χριστός!

Δεῦτε ἴδωμεν πιστοί,
ποῦ ἐγεννήθη ὁ Χριστός.
Ἐκκολοθήσωμεν λοιπόν
ἐνθα ὁδεύει ὁ ἀσπίρ,
μετά τῶν μάγων ἀνατολῆς τῶν βασιλέων.
Ἄγγελιοι ὑμνοῦσιν ἀκαταπαύστως ἐκεῖ.

ΕΓΚΟΛΠΙΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ

ΕΤΟΥΣ 2026

Ἀφιερωμένο στόν

ΑΥΓΟΥΣΤΙΝΟ ΚΑΝΤΙΩΤΗ

*τόν μεγάλο ἱεροκήρυκα,
τόν ἀγωνιστή τῆς
ἀλήθειας καί τῆς ἀρετῆς,
τόν ἀτρόμητο καί ἀλύγιστο,
τόν νέο Ἅγιο Κοσμά.*

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ

«**ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ**»

Τηλ. 2103212713 & 6936941857

www.ioannisvaptistis.gr

Ἔτος (ἐκδόσεως) **τριακοστό ἕκτο (360)**

Ἐπίκαιρο

Ἄρχιμ. Δανιήλ Ἀεράκη

Χριστούγεννα

Προσέγγισις στό μυστήριον τῆς θείας ἐνανθρωπήσεως.

Σελ. 144. Τιμᾶται 2.5 εὐρώ.

Τηλ.: 2103212713-2103212107.